

Chương 7

Việc Làm Ngu Ngốc Nhất Trong Lịch Sử

Chớp mắt, những cơn gió thu đã biến mất, thời tiết đột nhiên chuyển lạnh.

Gần đến cuối năm, tôi bỗng bận rộn hơn, tất cả là nhờ phúc của sếp.

Nửa năm trước, anh ta đã đưa ra một ý tưởng rất kỳ quái, đó là muốn giành được một chiếc máy có chất lượng tốt từ bộ phận Duy tu Nhật Bản, mà bên phía Nhật Bản cũng không ngốc, họ đâu dễ dàng chịu nhường thứ tốt cho Trung Quốc, vì thế anh ta sòng chét quyết đưa chiếc máy đó về Trung Quốc cho bằng được.

Cuối quý IV năm nay, anh ta đã thương lượng xong việc đưa chiếc máy đó về Trung Quốc.

Sếp tôi thắng trận khải hoàn, vô cùng hãnh diện. Trong hội nghị thường lệ của khu vực châu Á - Thái Bình Dương, sếp rõ ràng cao giọng hơn bình thường, kết quả của việc thảo luận là chiếc máy này không thể chuyển tới nơi nào khác, dĩ nhiên phải chuyển về chỗ chúng tôi. Tổng bộ ở Thượng Hải tác đất tác vàng, vốn chẳng thể mang về đó.

Sau khi việc này truyền ra ngoài, có rất nhiều kỹ sư gọi điện đến hỏi thực hư thế nào, vì đây đã là việc chắc chắn nên tôi cũng không muốn giấu, đành nói thật cho họ biết.

Cả một đám người gào khóc thảm thiết. Vốn có thể nhân cơ hội sang Nhật học tập để tranh thủ đi du lịch, tham quan ngắm cảnh, ai ngờ đến hôm nay, mọi dự định đều trở thành bong bóng xà phòng.

“Sếp của cô bị điên rồi!” Mọi người đều nghiêng răng nghiêng lợi quăng lại cho tôi câu nói này.

Tôi vẫn thản nhiên cười. “Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ!”

Trong doanh nghiệp, những xung đột, mâu thuẫn giữa lợi ích chung và lợi ích cá nhân thường xuyên xảy ra, là một thành viên của doanh nghiệp, bạn cũng chỉ có thể cắn nhai vài câu mà thôi, đến cuối cùng cũng chẳng biết phải làm gì nữa.

Tôi vừa nhận được “thánh chỉ”, công việc lu bù, cảm giác chân sắp không chạm đất. Theo dự kiến, máy móc sẽ về sau một tháng lênh đênh trên biển,

trước đó còn có rất nhiều chuyện phải làm, ví dụ như sân bãi, điện đóm, vôn vôn và vôn vôn...

Đầu tiên tôi hỏi thăm vấn đề sân bãi từ Tiểu Đường bên bộ phận Thiết bị. Mọi người phải suy nghĩ gần nửa tiếng đồng hồ mới nghĩ ra một vấn đề vô cùng quan trọng, chiếc máy đó quá lớn vốn không thể đi qua cửa của tòa nhà mới tu sửa.

“Bàn lại, bàn lại!” Tiểu Đường đang rất bận rộn, chỉ ném lại câu nói này rồi chuồn mất.

Tôi chạy như bay lên tầng hai, tranh thủ gọi điện thoại cho sếp, nói cho anh ta biết tin tức có thể gọi là “sét đánh ngang tai” này.

Sếp tôi hơi ngẩn người, vì từ trước tới giờ chưa từng nghĩ tới chuyện này, nhưng tên đã lên dây, đạn đã lên nòng, không thể không bắn, không thể vì vấn đề nhỏ này mà từ chối chiếc máy được. Điều đó không chỉ khiến anh ta mất mặt mà còn khiến người Nhật cười đến rụng răng.

Suy nghĩ một lúc lâu, anh ta mới cắn răng, nói: “Đục tường ra, sau khi chuyên máy móc vào thì xây lại.”

Mặc dù tôi không phải chuyên gia nhưng cũng biết rõ làm như thế rất mạo hiểm.

“Cái đó... nhờ tòa nhà sụp xuống thì làm thế nào?” Tôi lo lắng, hỏi.

Anh ta trầm ngâm một lát. “Trước tiên cô hãy tìm người của bộ phận Thiết bị để thảo luận về tính khả thi của phương án này, dù thế nào cũng phải tìm ra cách.”

Lần nào cũng vậy, có khó khăn gì là lại đổ lên đầu tôi.

Có lẽ anh ta nghe ra ý miễn cưỡng trong lời nói của tôi, liền nói với giọng sâu xa: “Cô có biết nếu tòa nhà sụp xuống thì sẽ như thế nào không?”

Tôi vội vàng nói: “Tôi sẽ mất công việc này.”

“Tôi cũng vậy.” Anh ta trầm giọng, nói. “Cô tìm một công việc khác ở đại lục rất dễ dàng, nhưng tôi thì khác, tỷ lệ thất nghiệp ở Hồng Kông từ trước đến nay chỉ tăng mà không giảm.”

Anh ta đã nói những lời tự đáy lòng như vậy rồi, tôi chỉ có thể hứa sẽ làm hết sức mình.

Nhưng có vẻ anh ta còn chưa yên tâm, tiếp tục giảng giải: “Cô phải đặt mình vào vị trí owner¹ của doanh nghiệp để suy nghĩ về vấn đề này mà không phải là một employee² nếu không thì cô chẳng bao giờ có thể thắng tiền được.”

Phiền phức nhất chính là giọng điệu cũ rích này.

“Cô cảm thấy cô là owner hay employee?” Anh ta hỏi.

Tôi suy nghĩ vài giây rồi thật thà trả lời: “Tôi cảm thấy mình là một employee.”

Tôi đặt điện thoại ở chế độ loa ngoài, cho nên Trương Đình nghe thấy rõ ràng cuộc điện thoại này, cô ấy đã sớm lăn ra chiếc ghế da, cười run rẩy cả người, lại còn lấy tay ra hiệu: “Cậu thật đen đui” với tôi.

Quả nhiên, tiếng hít thở của người ở đầu máy bên kia rõ ràng trở nên nặng nề.

Rất nhanh, tôi phải trả một cái giá đắt vì câu trả lời tùy tiện của mình. Sếp lại bỏ ra gần nửa tiếng đồng hồ để tiến hành giáo dục một cách kĩ càng, từ bối cảnh của công ty đến việc phát triển cá nhân...

Tôi hơi mất kiên nhẫn, vì còn có mấy việc chưa làm, nên đành tắt chế độ loa ngoài rồi vừa nghe vừa gõ bàn phím máy tính.

Anh ta vẫn nói một hồi, phát hiện ở đầu máy bên này yên tĩnh không một tiếng động, liền gọi: “Tú Nghiên, Tú Nghiên, cô còn nghe tôi nói không đây?”

Tôi vội vàng nói: “Có, có.”

Cuối cùng, tôi dùng một câu tiếng Anh rất phổ biến để giơ cờ trắng xin hàng với anh ta, thừa nhận mình là một owner mà công ty đã đầu tư tiền tỉ: “I think I can think in your way.”³

Cúp điện thoại, tôi vô cùng ảo não, trong văn phòng còn có người, tôi không thể hét lớn để giải tỏa cơn oán giận, thế là tôi mở phần mềm nói chuyện nội bộ trong công ty - ST, điên cuồng gõ một câu rất dài rồi gửi nó cho Trương Đình cho hả giận.

Vậy mà tới nửa ngày sau đầu kia vẫn không trả lời, không giống phong cách của cô ấy. Tôi buồn bực la lên với cô ấy: “Sao cậu chẳng phản ứng gì thế?”

Trương Đình kinh ngạc nhìn tôi. “Cậu muốn có phản ứng cái gì?”

Tôi bỗng thấy nghi ngờ, vội vàng dán mắt vào màn hình kiểm tra lại, nhất thời cảm thấy hồn xiêu phách lạc, đúng là bị ma nhập, rõ ràng tôi đã gửi cả một đoạn dài những lời khó nghe đó vào cửa sổ chat của sếp!!!

Trương Đình còn đang buồn bực, tôi lại không kịp giải thích, vội vàng cầm chuột xóa đi những dòng đó, hy vọng có thể tiêu hủy chứng cứ, đáng tiếc là

công cụ trò chuyện này và QQ, MSN hoàn toàn giống nhau, một khi đã tắt nước ra ngoài thì không thể thu về được nữa.

Tôi khóc không ra nước mắt, ngồi ngây ngốc ở đó, điều may mắn duy nhất là tôi không mĩa mai hay đả kích cái bụng bia của anh ta.

Chỉ một lúc sau, điện thoại của anh ta gọi đến như một cơn giông tố, tôi chỉ đành ngoan ngoãn nghe giáo huấn, mồ hôi vã ra như tắm.

Nhưng không ngờ anh ta lại không hề tức giận, chỉ chế giễu mấy câu rồi nói vài lời tâm huyết về tầm quan trọng của hạng mục này, cuối cùng cũng chịu buông tha cho tôi. Đây cũng là điểm tốt của sếp tôi, mặc dù hay nói huyền thuyên nhưng không bao giờ ghi thù ai cả.

Tôi vô cùng xấu hổ, kể chuyện này cho Trương Đình nghe, sau đó thấy cô ấy chẳng chút nê nang, nằm bò ra bàn để cười, trong lòng tôi càng lúc càng cảm thấy phiền muộn.

Tới giờ cơm trưa, theo thường lệ tôi lại sang bên công xưởng, nhưng cố ý đi muộn một chút để tránh “núi cao”, chỉ giao mấy văn bản cần giải quyết cho các bộ phận có liên quan, sau đó vì cũng ngại nói chuyện nên lấy cơm xong, tôi tìm một chỗ không người rồi ngồi xuống cầm đầu ăn, cảm thấy miệng nhạt như nước ốc, chẳng có mùi vị gì.

Chẳng biết từ lúc nào, một mùi hương thơm mát thoang thoảng thổi đến, Chung Tuấn Hải đã tự nhiên ngồi xuống đối diện tôi.

Tôi tức giận, nói: “Tôi không biết cậu là một người yên tĩnh đến vậy đấy!”

Cậu ta nở nụ cười điềm đạm, sau đó coi như không có chuyện gì, bắt đầu cầm thìa ăn cơm, động tác thong thả mà tao nhã. Đây chỉ là một bữa cơm trưa bình thường nhưng trông như cậu ta đang ăn tiệc ở khách sạn vậy, thực ra thì cũng chỉ có mình cậu ta như thế thôi.

“Chuyện gì mà làm cho cậu trở nên như vậy?”

“Cậu không cần biết.” Tôi tức giận nói.

Chung Tuấn Hải thu lại nụ cười, chăm chú nhìn tôi, nói: “Tú Nghiê, rốt cuộc là thế nào? Không phải cậu hẹn tớ để nói về chuyện dự toán sao?”

Lúc này tôi mới nhớ ra chuyện đó, vì hạng mục này nằm ngoài kế hoạch nhưng sếp tôi lại không đợi được, sợ đêm dài lắm mộng, khi thực hiện lại phát sinh biến cố nên bắt tôi phải tìm bộ phận Tài vụ để nói chuyện, xem có thể mượn dùng trước một ít tiền không, rồi sau này sẽ trả lại.

Tôi thở dài một tiếng, kể lại từ đầu đến cuối chuyện xảy ra ngày hôm nay cho cậu ta nghe, bao gồm cả việc làm ngu ngốc đến cực điểm kia nữa. Gần sáu năm đi làm nhưng tôi chưa bao giờ mắc phải một sai lầm sơ đẳng, đáng mất mặt như thế này.

Lúc tôi nói đến đoạn cao trào, Chung Tuấn Hải đang ngậm đầy một miệng canh, không nuốt xuống được cũng không phì ra được, cậu ta trừng mắt nhìn tôi, vẻ mặt vì cố kìm nén mà trở nên đỏ bừng.

Tôi có dự cảm chẳng lành, lập tức che tay trước mặt cậu ta, nói: “Dù thế nào cậu cũng không được phun ra!”

Nhưng muộn mất rồi, may mà cậu ta kịp cúi xuống nên tôi mới không giống như hoa bị tưới nước, nhưng khay cơm của tôi thì thật... thảm hại.

Cậu ta không ngừng ho, vì cảm thấy mình thất lễ nên có chút ngượng ngùng, vừa lấy giấy ăn trong hộp giấy trên bàn lau cho tôi vừa nói: “Xin lỗi, xin lỗi!”

Mặt tôi rầu rĩ, nhìn khay cơm của mình, nói: “Tôi còn có thể ăn cơm sao?”

“Khụ khụ, tớ sẽ mời cậu uống trà chiều, được chứ?” Cậu ta vừa nhìn sắc mặt tôi vừa không kìm được nở nụ cười.

Tôi buồn bực nói: “Tất cả các cậu, ai cũng cười trên nỗi đau khổ của người khác.”

Cuối cùng, Chung Tuấn Hải cũng thu lại nụ cười, thở dài, nói: “Cậu nghĩ tớ là người thế nào chứ, thực ra đây cũng chỉ là sai lầm có tính nguyên tắc, chí ít thì cậu cũng khiến cho sếp mình hiểu được cậu thực sự đang nghĩ gì. Cậu hãy cố gắng hoàn thành tốt hạng mục lần này để lập công chuộc tội.”

Tôi thở dài. “Tôi cảm thấy rất khó, bộ phận Thiết bị bảo chúng tôi làm việc đó nhưng lại không có ý giúp đỡ, xảy ra chuyện gì là lại đến tìm tôi, nhưng bản thân tôi cũng chẳng biết rõ về việc này.”

Cậu ta trầm ngâm một lát rồi nói: “Tớ đề cử cho cậu một người, cậu có thể đi tìm anh ta hỏi xem sao. Khi anh ta còn ở Mỹ, từng phụ trách nghiên cứu các loại máy móc này, chắc chắn sẽ cho cậu những lời khuyên có ích.”

“Ai?”

“Steven.”

Tôi nhìn cậu ta với ánh mắt khó mà tin được. Bây giờ Steven là trưởng bộ phận Hậu cần, không ngờ anh ta còn giỏi cả lĩnh vực này nữa.

“Làm sao cậu biết được? Tôi làm ở công ty này hơn hai năm rồi mà còn chưa từng nghe nói tới.”

Chung Tuấn Hải cười đắc ý. “Rất nhiều người không biết, cho nên nói chuyện phiếm với người khác cũng là một nghệ thuật. Tớ đâu có giống cậu, chỉ biết cười ngây ngô, chẳng biết tìm hiểu thông tin có lợi cho mình.”

Tôi trừng mắt nhìn cậu ta, nhưng nghĩ lại thì thấy cậu cũng là ân nhân của mình, chỉ “hừ” một tiếng rồi thôi.

“Buổi chiều cậu muốn ăn gì?” Cậu ta mỉm cười, nhìn thẳng vào tôi.

“Hả?” Tôi lấy lại tinh thần, nghĩ ra mình vẫn chưa được ăn no, liền chẳng khách sáo với cậu ta, đồng ý nói: “Vậy tôi không khách khí nữa nhé. Một chiếc pizza hải sản, một phần cánh gà nướng, món mì bò Ý cũng không tồi, gọi một suất, còn nữa, thêm suất khoai lang chiên và salad hoa quả nữa là OK.”

Mắt Chung Tuấn Hải tròn tròn. “Nhiều như vậy, cậu có ăn được không? Đừng có mà ăn rồi lại bị viêm dạ dày cấp tính gì đó.”

“Việc ấy không cần cậu quan tâm. Đây, không phải cậu keo kiệt đấy chứ?” Tôi nhìn cậu ta từ trên xuống dưới với vẻ khinh bỉ, nói.

Cậu ta cười nhạo một tiếng. “Được thôi, cậu dám ăn thì tớ dám gọi.”

Ba giờ chiều, quả nhiên tổng đài thông báo tôi có đồ ăn được nhân viên giao hàng mang tới. Tâm trạng của tôi bỗng tốt hơn một chút.

Anh chàng này cũng rất biết giữ chữ tín đấy chứ, những món tôi đã gọi không thiếu món nào, còn có thêm một cốc nước cam.

Tôi cùng Trương Đình mang đồ ăn vào phòng hội nghị, bày lên bàn rồi vui vẻ hưởng thụ. Đồng nghiệp ở khắp các góc vách trong công ty ngửi thấy mùi thơm cũng liền tụ tập.

“Ô, ai mà lại quan tâm đến chúng ta thế này, còn đặc biệt chuẩn bị nhiều đồ ăn như vậy nữa.” Nhậm Vĩ cười ha ha khi “bất sống” chúng tôi ở đây.

Mấy người khác nữa cũng lần lượt xuất hiện. Có bọn họ giúp đỡ, các món ăn chẳng mấy chốc đã hết vào.

Ăn xong, Trương Đình thay đổi sắc mặt, cô ấy bỗng ghé sát vào tôi. “Nói, rốt cuộc là ai mời?”

Những người kia thì đã mút ngón tay vẻ chưa thỏa mãn, nghe thấy vậy liền đồng loạt nhìn về phía tôi.

“Tại sao mấy người lại lòng lang dạ sói như vậy chứ? Ăn xong rồi liền trở mặt ngay được?” Tôi không ngừng kêu oan.

Trương Đình cười gằn, nói: “Cậu đừng cho rằng tớ không bước chân ra khỏi phòng thì không biết đã xảy ra những chuyện gì nhé! Tú Nghiên, cậu không giấu được bọn tớ đâu!”

Mấy người vây xung quanh tôi nào có góc nghềch, vừa nghe thấy vậy, ánh mắt của bọn họ liền sáng lên, đồng loạt nhìn về phía tôi. “Không phải chứ! Tú Nghiên, ở bộ phận Duy tu có không ít các chàng ngưỡng mộ cậu, đừng dễ dãi với đám người bên công xưởng đó, dù sao thì phù sa cũng không nên chảy ra ruộng ngoài.”

Tôi không đỏ mặt, tim cũng chẳng đập nhanh. “Đi đi, đi đi, đừng có ở đây mà đoán linh tinh nữa, ăn của tôi xong rồi thì phải nhớ tới ân huệ của tôi, sau này nhất định phải trả lại cho tôi đấy!” Tôi thu dọn “bãi chiến trường” rồi đi ra ngoài.

Nhậm Vĩ nghiêm túc nói: “Nhìn xem, cái này gọi là giấu đầu hở đuôi, càng giấu càng lộ, chắc chắn là có vấn đề. Ở kia, cô đừng có bỏ đi giữa chừng như thế chứ, nói xong chuyện này rồi hãy đi...”

Tôi nào có nghe anh ta nói, chỉ xách theo túi rác rồi nhanh chóng đi ra cửa.

Ghi chú:

1. Tiếng Anh có nghĩa: người làm chủ, người sử dụng lao động.
2. Tiếng Anh có nghĩa: người làm thuê, nhân viên tạm thời.
3. Tôi nghĩ tôi có thể suy nghĩ theo cách của anh.